

podle stavu věci jde najevo, že legitimace per subsequens matrimonium se stala. Poněvadž legitimace nastalým sňatkem vylučuje domněnku, že otcem žalobkyně jest někdo jiný než Josef S., který ji legitimoval, ale vylučuje ji jen po tak dlouho, pokud by zvláštním sporem nebyla legitimace tato prohlášena za neplatnou z důvodu prokázané nepravdivosti svrchu zmíněného prohlášení Jana S. u farního úřadu, a zmíněný spor, který jest předurčujícím pro tento spor, nebyl dosud ani zahájen, jest legitimace žalobkyně Janem S. dosud právně účinnou a vylučuje domněnku, že žalovaný jest otcem dítěte. Bylo proto z toho důvodu dovolání vyhověti a žalobu zamítnouti pro tentokráte.

Čís. 14952.

Předpis § 76 j. n. nepřekáží ujednání stran v otázce místní příslušnosti soudu o žalobě o rozluce manželství.

Žalovaný nenamítнув místní nepřislušnost, podrobil se dovolanému soudu.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, Rv I 2084/35.)

Nižší soudy uznaly k žalobě manželky žalovaného na rozluce manželství z viny žalovaného. Otázkou příslušnosti prvního soudu k projednání sporu se nezabývaly, ač první soud nebyl příslušný podle § 76 j. n., ani podle § 100 j. n. Námitka nepřislušnosti prvního soudu byla vznesena až v dovolání.

V otázce, o niž tu jde, uvedl nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, v

důvodech:

Rozlukové řízení jest sice ovládáno zásadou vyšetřovací (rozh. čís. 4686, 11731 Sb. n. s.), jak vyplývá z ustanovení § 13 posl. odst. zák. ze dne 22. května 1919, čís. 320 Sb. z. a n. a § 10 nař. mín. sprav. ze dne 9. prosince 1897 čís. 283 ř. z., ale tato zásada vztahuje se, jak patrně z §§ 10 a 12 nař. čís. 283/97, pouze k rozlukovým důvodům, nikoliv i k otázce místní příslušnosti dovolaného, jinak věcně příslušného soudu. Námitka místní nepřislušnosti nebyla před nižšími stolicemi vznesena, nižší soudy o ní také nerozhodly a není tu proto výroku soudu druhé stolice, jenž by po rozumu § 528 odst. 1 c. ř. s. ve znění čl. I. bodu 5. zákona ze dne 11. prosince 1934 č. 251 Sb. z. a n. vůbec vylučoval, aby tato otázka před dovolacím soudem byla nadhozena. Sudiště podle § 76 j. n. jest ovšem označené jako výlučné, nebylo však stanoveno z veřejných ohledů a nepřekáží proto ujednání stran v otázce místní příslušnosti, pokud řízení bylo zahájeno k žalobě té které strany (prorogace jest na příklad vyloučena v řízení o neplatnosti manželství). Procesní soud nebyl sice v době podání žaloby místně příslušný, a to ani podle § 76 j. n., ani podle § 100 j. n. ve znění tenkrát platném; ale

žalovaný nenamítnuv místní nepřislušnost tohoto soudu, podrobil se podle § 104 posl. odst. j. n. tomuto soudu a nemůže proto již jeho nepřislušnost uplatňovati.

Čís. 14953.

Soud, rozhoduje o návrhu na odklad exekuce podle § 42 čís. 5 ex. ř., musí zkoumati, jde-li opravdu o námitky ve smyslu § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. února 1936, R II 7/36.)

Povinná učinila návrh na odklad exekuce podle § 42 čís. 5 ex. ř. z důvodu, že podala proti exekuč. titulu námitky ve smyslu § 35 ex. ř. P r v ý s o u d vyhověl návrhu a exekuci odložil až do pravoplatného rozhodnutí o námitkách. R e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Podle odst. 1 § 35 ex. ř. mohou proti nároku, pro který exekuce byla povolena, za exekučního řízení podány býti toliko potud námitky, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících neb zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, v tomto případě výkazů nedoplatků, potvrzených doložkami vykonatelnosti od zemského úřadu. Povinná uplatňuje proti rozhodnutí Úrazové pojišťovny dělnické v B., »že povinná Eliška K. nemá s podniky svého manžela naprosto nic společného, není žádným spolupodnikatelem a nemůže tudíž nijak ručiti rukou společnou a nedílnou za jeho (Leop. K.) dlužné příspěvky«. Je tedy zřejmo, že tu nejde o námitky ve smyslu § 35 odst. 1 ex. ř., tedy o námitky spočívající na skutečnostech exekuční nárok zrušujících neb zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu. Podle ustanovení § 23 zák. čís. 1/88 námitky proti výpočtu pojistného u politického úřadu zemského nemají účinek odkladní. Námitky proti předpisu pojišťovacích příspěvků Úrazové pojišťovny dělnické ve smyslu § 23 cit. zák. nejsou tedy důvodem, aby bylo odloženo podle § 42 ex. ř. pokračování v exekuci vedené k vydobytí nedoplatků pojistných příspěvků, tím méně, že jde o námitky povinnou stranou u zemského úřadu vznesené, které nemají svým obsahem náležitosti odst. 1 § 35 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně odůvodnil, že námitky, mají-li tvořiti důvod k odkladu exekuce, musí spočívati na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu, jenž tomuto řízení jest základem, poněvadž tato vlastnost jejich tvoří podklad k odkladu exekuce. Soud ovšem nemá přezkoumávati, zdali námitky jsou důvodné, ale musí zkoumati, zdali opravdu jde o námitky ve smyslu § 35 ex. ř., když stěžovatelka z tohoto důvodu uplatnila odklad exekuce. Stěžovatelka se neprávem odvolává na rozhodnutí čís. 6672 a 7842 Sb. n. s., v nichž šlo o vyúčtování, které mělo nastati po vzniku exekučního titulu, které právě tvořilo skutečnost nárok zrušující.